

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל****שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: ledorot@pmo.gov.il פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בדואר: ת.ד. 2512 מגדלי ויטה בני ברק 5112401 או בפקס: 02-5605034
ניתן לסרוק את הנספח ולהעבירו בדוא"ל בצמוד לשאלון.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: איזנשר הרמלין	שם פרטי: ז'קלין
----------------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: הרמלין	בלועזית: Hermelin	שם נעורים: ז'קלין הרמלין
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ז'קלין	בלועזית: Jacqueline	מין: נ תאריך לידה: 18/11/1935
מקום לידה (ישוב, מחוז): פריז, צרפת	בלועזית: Paris, france	ארץ לידה: צרפת
שם פרטי של האב: שלמה	שם פרטי ושם נעורים של האם: שרה זילברברג	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: פריז	בלועזית: Paris	ארץ המגורים: צרפת
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: כיתה א'	מקצוע לפני המלחמה: תלמידה	חבר בארגון או בתנועה: דרור בורוכוב (לאחר המלחמה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): פריז, צרפת		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? לא.		
האם היית במחנות? אילו ומתי? לא.		
מקום השחרור: בכפר לה פורסטייר שבצרפת.		
תאריך השחרור: 1945		
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? לא		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? מנזר
מקומות/מחנות בדרך לארץ:		שנת עליה: 1954 שם האנייה (אם עלה בדרך הים): ארצה

קורותיך לפני המלחמה

המשפחה שלי היו מהגרים מפולין שעברו לצרפת "ארץ החופש" והתיישבו בפריז אך לא קיבלו אזרחות צרפתית. הם היו חייטים, הוא (אבי) היה חייט היא (אמי) הייתה תופרת. הייתה להם מכונת תפירה ואבי קיבל עבודות מבעלי חנויות ואמי הייתה עושה את עבודת הגימור. בבית היינו שני הורים, שלושה ילדים, כך שהיה חדר שינה שכולם ישנו שם והיה חדר שני שהוא היה חדר המלאכה. בבית הספר קיבלנו אזרחות.

קורותיך בזמן המלחמה

לאחר שאבי נעצר נשארנו לבד עם אימא שלי. הוא הועבר לאושוויץ ב16 או ב17 ביולי 1942 במסגרת "המעצר הגדול" שם הוא נגמר, כמו הרבה אחרים. אימי נשארה לבד וליהודים אסור היה לעבוד- אין פרנסה וצריך לפרנס שלושה ילדים. בכל יום היו מודעות מטעם הגרמנים שהיו כתובות בצרפתית והיה כתוב שאסור לקנות מחנויות, רק מארבע עד שש כאשר בשש היה עוצר, אבל גם היה חוסר במצרכים, אז כשיהודי הגיע לקנות אז כבר לא נשאר כלום.

מגיל חמש היה צריך טלאי צהוב, אז אני הלכתי לבית הספר עם טלאי צהוב וכך גם אחי ואחותי. מגיל מסוים אסור להישאר בבית הספר, אז גירשו אותנו מבית ספר. יום בהיר אחד באה המנהלת עם איזה קצין משטרה צרפתי, קראו לילדים היהודים, והיה קל לראות כי לכולם היה טלאי צהוב שתפרנו בעצמינו, ואמרו לנו לא לבוא יותר לבית הספר. לא באנו ונשארנו בבית. אחי הגדול היה מסתובב ברחובות ואמי הייתה מאוד מודאגת אם הוא לא חזר אחרי העוצר.

אימא שלי חיפשה איך לטפל בילדים (בנו). היהודים התייעצו במשרד UGIF שהיה ארגון של יהודי צרפת, לשם היא פנתה כדי להסתיר את הילדים. אז היא פנתה לאותו משרד והמשרד הציע שאת הילדים יעבירו לבית יתומים של ה UGIF הצרפתי. כשהתחיל להיות מסוכן, אחרי שאחי כבר היה מסודר והועבר לבית יתומים, באו אלינו ודפקו עם קת של רובה שעושה רעש נוראי ואימא שלי הייתה מאוד עצבנית ולא פתחה, ואחר כך היא דאגה להעביר דרך אותו משרד גם אותנו (אותי ואת אחותי) לבית היתומים והיינו שם שנה או שנה וחצי. כשהיינו בבתי יתומים לא היינו בבית ספר, כך שבמשך שנתיים לא למדנו בכלל.

התחילו לעצור אחר כך את הילדים הגדולים יותר, אז העבירו אותנו לבית יתומים על שם רוטשילד, ואחר כך כשהתחיל להיות מסוכן בבית היתומים על שם רוטשילד העבירו את הילדים לכפר והיא (אמי) נשארה לבד בפריז. בכפר הראשון שהיינו בו מישהו שהיה מתנדב עם חזות צרפתית לקח אותנו מאותו בית יתומים והעביר אותנו לדירה בפריז ואחר כך לכפר, שם היינו חודשיים. כשהתברר שבכפר שהיינו מסוכן כי מישהו הלשין, אותם האנשים שהלינו אותנו ושמרו עלינו הודיעו לאותו ארגון, ששלח מישהו לקחת אותנו ולהעביר אותנו לכפר אחר, שם נשארנו עד סוף המלחמה. היו אולי שלושים משפחות בכפר הזה וכולם היו פחות או יותר קומוניסטים אז הם לא שיתפו פעולה עם הגרמנים ואף אחד ללא הלשין. התייחסו אלינו כמו שהתייחסו אל הילדים שלהם. ביום ראשון (שזה כמו יום שבת שלנו) היו עושים ארוחה משפחתית ואחר כך היא הייתה שוטפת כלים ואני ניגבתי, אחר כך היא אמרה לי להכניס את הכלים למזנון אז עשיתי כמו שהיא עושה אבל זה היה כבד לי מדי וזה נפל והכלים נשברו, אז היא פיטרה אותי והלכתי לגור אצל המורה, שהיינו אצלה שמונה ילדים. היא הייתה מורה לאנגלית והיא הזמינה את הילדים אליה ללמוד אנגלית בחינם.

אמי בזמן המלחמה נעצרה, נשלחה למחנה מעבר והועברה לאושוויץ, שם היא הייתה שנתיים במחנה שהאסירים קראו לו "קנדה" מכיוון שהיו להם שלושים קלוריות יותר ליום, לאחר מכן הועברה לטרזינשטאש עד שהרוסים שיחררו את המחנה.

קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

בשחרור באו האמריקאים עם טנקים וכל הכפריים יצאו לקבל אותם, אבל הרחובות היו צרים, אז כל טנק שעבר מרחוב לרחוב הרס איזשהו קיר. אחר כך העבירו אותנו למנזר עד שגילו שאימא שלי חזרה, היא הייתה אזרחית פולנית אז רצו להחזיר אותה לפולין אז היא אמרה שבפולין אין לה אף אחד והיה ברור לה שכל המשפחה שלה חוסלה, ויש לה ילדים בצרפת. היא לא ידעה אם הילדים חיים והיא רצתה לחפש, אז אחרי כל מה שהיא עברה היא פחדה לטוס אז הרוסים אמרו לה שהמטוס האחרון יוצא לצרפת ושהיא צריכה להחליט. החזירו אותה לצרפת ובצרפת לקח עוד שישה חודשים עד שהיא התאוששה, הכניסו אותה לבית חולים ואחר כך לאיזה בית הבראה ובינתיים הודיעו לה שהילדים חיים, היא מצאה אותנו וחזרנו לפריז כולנו, אך התברר שפלשו לדירה שלנו. היינו אצל אחות שלה בדירה מאוד צפופה בפריז, גרנו אצלה, ולאחר ויכוח הם גירשו אותנו משם ולא היה לנו לאיפה ללכת. היינו אני אמי ואחותי, כי אחי שהיה בתת משקל הוכנס למוסד עד שקיבלנו חזרה את הדירה. בשביל לקבל את הדירה היינו צריכים לנהל משפט שערך שלוש שנים. בינתיים גרנו בבית שהוכרז כלא ראוי למגורים. אחר כך הצטרפתי לתנועת נוער "דרור בורוכוב" ועליתי לארץ. הקשר שלי עם אמי לא היה טוב בגלל מה שאירע לה במלחמה.

המשכתי בתיכון ובבית ספר המצאתי פטנטים מכיוון שאמי לא נתנה לי כסף, כך הצלחתי לשרטט עיגולים מושלמים ללא מחוגה וגם חתמתי במקומה. כשהייתי בתנועת הנוער הרגשתי שווה, והיה בסדר. לחצו עלינו שנפסיק ללמוד ונעלה ארצה, כי השליח היה מאיזה קיבוץ וזה היה תפקידו, ואני סיימתי את הבערות ורק אז עליתי. בקיבוץ משמר הנגב היינו קבוצה קטנה כי לא כל מי שהיה בתנועה עלה, ושם הכרתי את בעלי, התחתנו ועזבנו את הקיבוץ.

חיך בארץ

עזבנו את הקיבוץ והיות ולא הכרנו אף אחד בארץ היה קושי למצוא עבודה וקושי לגור באיזשהו מקום. היינו בתל אביב במשך כשנה וייעצו לנו לעבור לאילת, כי באילת יש תנאי קליטה יותר טובים. באנו לאילת והסתגלנו. במשך עשר שנים כל הזמן רציתי לעזוב כי לא היו שירותים כמעט באילת, בקושי קופת חולים, בית דואר אחד, לא היו אוטובוסים ולקח זמן עד שמצאנו עבודה אך לבסוף מצאתי עבודה טובה, עבדתי בנמל והסתדרנו. עכשיו אני לא רוצה לעזוב את אילת. נולד לנו בן אחד ובעלי נפטר, והיות ובני לא התחתן ולא נולדו לו ילדים, המשפחה שלנו קטנה.

במתנ"ס מי שמטפלת בקתדרה העממית מארגנת כל מיני קורסים, גם בצרפתית, וכשהגיע יום השואה היא ביקשה ממני לדבר על השואה בצרפת ולא ידעתי מה לספר להם אז סיפרתי לקבוצה בצרפתית על המקרה שלי. היא מאוד הופתעה כי היא לא ידעה על מה שעברתי. אני שייכת לאגודה של מי שהיו ילדים בזמן השואה והוסתרו ואחת לחודשיים יוצאת חוברת ואני מדי פעם כותבת שם.

המסר שלי לדורות הבאים הוא שהם צריכים להמשיך ולזכור כי הסיפור של האנטישמיות הוא ישן מאוד אבל עדיין קיים.

ראיון: דובשק איריס , 30.7.14